

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Avrel. Avgvstini Confessionvm Libri X

Augustinus, Aurelius

Coloniae, 1646

Cap. XVII. In exercitio Scholastico Poetas per paraphasin reddendi,
studium vanæ laudis incusat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10120

qui Ovidium de amore, Apuleium, Petronium, aliosque færentes Veneris hircos prope devorant, vix tria verba latine lallare. III. Latinitas & amœnior eruditio ex puris autoribus hauriri potest affatim, priusquam ad lacunas & fimeta decurrere necesse sit. Etsi enim in lascivis poetis verba latina, velut vasa electa atque pretiosa in stercore, multæq; ingenii & eruditionis gemmæ lateant: nunquam tamen permiserim incauto juveni, ut cum periculo pudoris ista tangat. Evolvat prius Ciceronem, Cæsarem, Livium, Curtiū, Salustium, Florum, Æmiliū Probum, Virgiliū, Senecam, Statium, Claudianum, Ovidium, Martialem, Horatiū ab obscœnitate purgatos, & hos similesq; in succum suum redigat. Tum ubi maturior ætas, probatior virtus, uberioris doctrinæ necessitas periculi metum semoverint, Ægyptios illos lenones aggrediatur: & ex illis quoq; spolia colligat in complementum majoris eruditionis, ad Majorem Dei gloriam.

C A P. XVII.

In exercitio Scholastico Poëtas per paraphrasin reddendi studium vanæ laudis incusat.

I. **S**ine me Deus meus dicere aliquid, & de ingenio meo munere tuo: in quibus à me deliramentis atterebatur. Proponebatur enim mihi negocium animæ meæ fatis inquietum, præmio laudis, & dedecoris vel plagarum metu, ut dicerem verba Iunonis irascentis & dolentis: quod non posset

Virgil. l. 1. *Italia Teucrorum avertere regem,* quæ nunquam
 Æneid. Iunonē dixisse audieram. Sed figmentorum poëticorum vestigia errantes sequi cogebamur: & tale aliquid dicere solutis verbis, quale poëta dixisset versibus. Et ille dicebat laudabilius, in quo pro dignitate adumbratæ personæ, iræ ac doloris, similior affectus eminebat: verbis sententias congruentes vestientibus.

2. Vt

2. Ut quid mihi illud, ô vera vita mea, Deus meus? quid mihi recitanti acclamabitur, præ multis coætaneis & conlectoribus meis? Nonne ecce illa omnia fumus & ventus? Itane aliud non erat, ubi exerceretur ingeniũ & lingua mea? Laudes tuæ Domine, laudes tuæ per Scripturas tuas, suspenderent palmitem cordis mei: & nõ raperetur per inania nugarũ, turpis præda volatilibus. Non enim uno modo sacrificatur transgressoribus Angelis.

V S V S.

1. Quantumvis Honos alat artes, & optima sit in-
doles adolescentũ, qui laude ducuntur & gloria,
deflet tamẽ S. D. nimiũ in scholasticis exercitiis
laudis studiũ. Vti quidem debet Magister laudis
ac gloriæ stimulis ad pueriles animos incitandos;
ubi vero senserit illos vel per nebulã intelligere,
humana omnia fumum, & ventũ esse; assuefaciat
illos paulatim & hortetur, ut desiderium laudis
humanæ, vertant in studium gloriæ divinæ.
2. Non doluit S. D. se exercitiis scholasticis acuisse
ingenium; id deplorat se non in divinis laudibus
argumentis è Scriptura petitis exercitatũ fuisse.
Vtilia, jucunda, varia, ingeniosa peti possunt ex
Scripturis sanctis, actis Sanctorum, Patribus, &
universa re Christiana, ut gentilium deliramen-
tis profanisque argumentis vix sit necesse adoles-
centes exerceri. Certe solis fabulis, ethnicorum-
que factis & moribus, stylum ac ingenium eo-
rum occupare, consultum non est. Discant po-
tius ex profanis quidem Scriptoribus, non tamen
vana, sed Christiana loqui.

C A P. XVIII.

*Deplorat cecitatem humanam servantem
præcepta Grammaticorum, & violantem
leges divinas.*

1. **Q**uid autem mirum, quod in vanita-
tes ita ferebar, & à te Deus meus
B 7 ibam